

Catalunya, estació de. 2012

Un relat de: [pèrdix](#)

Falten dos minuts per a les cinc de la tarda i en Fidel està arribant a l'estació de Catalunya. Encara que la situació és quotidiana, monòtona, no deixa de sentir una lleugera coïssor a la boca de l'estómac quan arriba aquest moment. Malgrat tot, el neguit el motiva, l'estimula a actuar.

Alça el cap. Tres persones, dos homes i una dona de mitjana edat, habituals del tren, el miren amb avidesa desitjosos d'ocupar el seu seient un cop s'aixequi.

Fa un mig somriure, agafa aire i s'alça. La dona, amb un cop de maluc estudiat, desplaça als dos homes com si fossin bitlles, els fa pantalla amb el cos i pren la davantera. En Fidel, veient que ella, mig desequilibrada, se li tira a sobre, salta amb agilitat cap a un costat, amb un cop de colze l'aparta i l'encasta al seient. Ja estabilitzat, empeny els dos homes que ja retornaven a lluitar pel lloc i enfila el passadís cap a la porta. Ha estat molt fàcil.

Després d'agafar la cartera del portamaletes, s'ajusta bé l'armilla protectora amb les corretges, es col·loca el casc de seguretat aferrant-se les galteres amb fermesa sota la barbeta i agafa el pal defensiu. L'uniforme és una mica enfarregós però s'havia convertit en obligatori a rel de la publicació, el 2008, del "Reglament Metropolità de l'Ordre i la Convivència". "Millor l'uniforme que els antiavalots del novembre de 2007, val a dir" pensa en Fidel.

Al davant de les portes estudia quins són avui els seus companys. Hi han tres noies joves, que ja coneix, amb la carpeta de la Universitat de Barcelona, un senyor gran, desconegut i un home de mitjana edat, alt, calb i molt corpulent, amb el que coincideix sovint. "Un dia més. Fa patxoca amb l'uniforme" pensa. Li somriu lleument i es piquen l'ullet amb complicitat. Les noies són força bones i l'avi és una incògnita. De tota manera, sembla que avui la cosa pinta molt bé.

Són tres quarts i mig de cinc i en Jaume arriba a l'estació de Catalunya per agafar el tren de tornada a casa. Passa el bitllet per la màquina validadora i s'encamina cap un dels múltiples punts de control de la policia. Saluda amb indiferència, aixeca els braços i obre les cames per a facilitar la feina dels agents. Accepta gustós, sense remugar, l'escorcoll obligatori ja que al principi d'aquesta nova situació s'havien donat casos de gent que entrava material excessivament contundent. De fet, la mort d'un avi a l'estació de Sants l'agost del 2010 havia provocat l'increment de les mesures de seguretat, amb la introducció dels escorcolls d'entrada.

Passa a través de les pantalles de raigs X i s'encamina cap als calaixos amb el material homologat. Agafa el casc de seguretat, l'armilla protectora i comprova la fermesa del pal defensiu doblegant-lo pels extrems. El pal defensiu estava fet amb un material prou contundent com per a complir la seva funció de dissuasió però suficientment lleuger com per a evitar danys irreparables, com el pobre iaio del 2010. Mentre baixa per les escales mecàniques que duen a l'andana sent una lleugera coïssor a la boca de l'estómac, com sempre en aquesta situació.

A l'andana s'atura al lloc de sempre, el més probable. És pràcticament impossible encertar el punt exacte on quedarà la porta de pujada al vagó ja que el maquinista no para la màquina sempre en el mateix lloc. La gent del seu voltant té una cara seriosa, concentrada, neguitosa, ningú no gosa mirar al veí per a evitar temptacions d'humanitzar en excés l'enemic. A ell no li cal, per això, ja fa anys que ha perdut tota mena d'empatia.

A les cinc en punt entra el tren que ve de L'Hospitalet de Llobregat. La gent s'agita nerviosa, les empentes, les puntades de peu, els cops de colze es van multiplicant mentre tothom s'apropa a les vies. El murmuri habitual va pujant de to fins convertir-se en una mena de crit de lluita que, sumat a l'efecte dels pals de seguretat enlairats com a llances, sembla que es trobin en una batalla antiga.

El tren s'atura amb el xerric irritant de les rodes. La porta ha quedat davant d'en Jaume. Mira cap amunt. Al vagó hi ha tres noies joves, un vell, un home calb enorme i aquell noi que troba cada tarda.

S'obren les portes.

- Enfoca a la segona porta del segon vagó, on estan les nenes de les carpetes!.- diu , excitat, l'agent de seguretat

de la cabina de control al seu company- Van deu euros a què no poden baixar!.

Dos agents d'una empresa de seguretat privada estant vigilant, amb un vídeo d'alta resolució, les evolucions a l'andana. La pressa crònica, el neguit irracional, la tensió acumulada, la competitivitat mal entesa i portada a l'absurd havien fet que la vida diària a la ciutat en quedés molt ressentida. El tren era un dels punts més conflictius. Accedir als combois es va anar convertint en una feina duríssima i la lluita per aconseguir un seient lliure començava a les portes del vagó i finalitzava a peu dels seients. Tot valia, res es respectava, no hi havien regles. Els agents de seguretat actuaven tan sols en casos de desordre extraordinari.

Com que els cartells, les xerrades i les campanyes de conscienciació no feien cap mena d'efecte en els usuaris, donat què els aldarulls i les esbatussades estaven a l'ordre del dia, l'administració havia decidit posar mitjans de protecció i atac prou eficients per a evitar problemes més greus. En prevenció de potencials plets legals derivats d'aquesta decisió, tot el protocol de comportament en transports públics s'havia inclòs dins el polèmic "Reglament Metropolità de l'Ordre i la Convivència" que era d'aplicació a tots els àmbits socials dins l'Àrea Metropolitana de la ciutat de Barcelona. El procés de bescanvi del sentit comú, el respecte i l'educació per una legislació opressiva, contundent, i restrictiva s'estava completant a passes agegantades.

- Mira les nenes com fan anar el pal. Tenen traça, tu!
- Encara perdràs l'aposta, burro!- li respon el company

Les noies universitàries i en Fidel s'han col·locat com a primera línia de resposta a l'intent d'invasió del vagó. Elles cobreixen els flancs de l'entrada i ell, el centre. A cops de peu, de carpeta i de bastó van fent recular a tots els que volen posar els peus a les escales. El xivarri és eixordador, els insults, les amenaces són esgarrifoses.

En un moment de la lluita, en Fidel redobla el seu esforç i amb el cos i el pal aconsegueix fer un petit forat en la muralla atacant. Quan només hauria de fer un salt per a sortir del vagó, retrocedeix ràpidament.

- El paio s'ha acollonit, el paio s'ha acollonit!- diu el segurata- xaval, em deus deu euros.

De sobte, del fons del vagó veuen aparèixer un home enorme, d'esquena ample i musculatura poc definida però voluminosa, un autèntic armari. Cridant com un boig, amb els braços oberts i el pit endavant es llença decidit cap al punt on el Fidel ha obert una escletxa. La gent de l'andana no espera aquesta temible aparició i recula espantada. Sense miraments, trepitja una senyora grossa i un noi amb pinta d'executiu. Darrere el gegant hi ha el paio, arrapat a la seva esquena amb cara de por. Aprofitant l'avinentesa, seguint l'estela destructora de l'home, les tres universitàries i en Fidel aconsegueixen posar els peus a l'andana.

- He guanyat, he guanyat! - diu el de l'ordinador aixecant els braços
- Val, collons, val, hòstia! - li contesta emprenyat, donant-li un cop a l'esquena- Mira! - diu assenyalant la pantalla- van vint euros a que el noi del vestit negre puja el primer al vagó!
- Calla burro, que el primer serà el noi del xandall. Va, els veig!

Quan tothom ha pujat, un home d'uns seixanta anys, vestint maldestra i patèticament l'uniforme reglamentari, avança des del darrere d'una columna i, amb una expressió de profund cansament i decepció, puja al vagó i es queda dret al costat de la porta.